

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 kwietnia 2015 r.,
sprawy M. P.
skazanego z at. 197 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w E.
z dnia 16 października 2014 r., sygn. akt VI Ka [...],
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w O. VII Zamiejskowy Wydział Karny w M.
z dnia 15 lutego 2013 r., sygn. akt VII K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego M.P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w E., wyrokiem z dnia 16 października 2014 r., w sprawie VI Ka [...], zmienił wyrok Sądu Rejonowego w O. VII Zamiejskowego Wydziału Karnego w M. z dnia 15 lutego 2013 r., wydany w sprawie VII K [...] – którym M. P. skazany został za czyn zakwalifikowany z art. 197 § 1 kk na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności – w ten sposób, że obniżył wymierzoną karę pozbawienia wolności do dwóch lat i dwóch miesięcy.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazanego M.P. wniósł jego obrońca i, zarzucając „rażące naruszenie prawa procesowego,

które mogło mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę okoliczności łagodzących, w tym dokumentu zatytułowanego „Porozumienie” datowanego na dzień 06.09.2013 r. i „Oświadczenie”, co miało istotny wpływ na wymiar kary orzeczonej wobec M. P., w sytuacji, gdy treść tychże dokumentów wskazuje na ewentualność dokonania innego rozstrzygnięcia o karze aniżeli te, które przyjął Sąd Okręgowy”, wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w E., w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M.P. jest, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, oczywiście bezzasadna i jako taka została oddalona, natomiast M.P. został, na podstawie art. 636 § 1 kpk, obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

Zupełnie bezzasadny jest zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisu art. 7 kpk. W tej, niewątpliwie szczególnej sprawie, Sąd odwoławczy, zgodnie ze wskazaniami Sądu Najwyższego sformułowanymi w uzasadnieniu wyroku uchylającego w zakresie kary poprzedni wyrok Sądu Okręgowego, ponownie oceniał okoliczności obciążające i łagodzące ustalone przez Sąd Rejonowy i Sąd Okręgowy, w tym, przede wszystkim, okoliczność zawarcia ugody co do zadośćuczynia pokrzywdzonej i jej przeproszenia przez oskarżonego M.P. ujętych w dwóch dokumentach – „Porozumieniu” i „Oświadczeniu” (s. 242, 336). Uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego przekonuje, że Sąd ten prawidłowo ustalił i ocenił treść tych dokumentów, z których wynika bardzo istotna okoliczność łagodząca. Jednak, rozstrzygając o wymiarze bezwzględnej kary pozbawienia wolności, Sąd wziął pod uwagę równie starannie ustalone i ocenione okoliczności obciążające, przekonująco wykazując, że te ostatnie zdecydowanie przeważały, co uniemożliwiało wymierzenie takiej kary pozbawienia wolności, której wykonanie można by było warunkowo zawiesić. Wymierzona kara, wobec takich jak w tej sprawie ustalonych okoliczności obciążających i łagodzących, zgodna jest z dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 kk, a uzasadnienie wyroku Sądu

Okręgowego, także w tym zakresie, spełnia wymogi określone zarówno w art. 424 § 2 kpk, jak i w art. 457 § 3 kpk.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

I.n